

[Schovelin.]

Gyldighed, og som i hvert Fald rimeligvis ikke faar det i det kommende Finansaar. Og hvad er denne Anmærknings Væsen? Det er at bidrage til, at vi paa dette bestemte Omraade, Sukkerets Omraade, kan dække vort eget Lands Forbrug ved vor egen hjemlige Produktion. Det er altsaa netop i nøjeste Overensstemmelse med de Konserveratives erhvervspolitiske Program. Det er det, vi ønsker: paa det ene Omraade efter det andet at komme saa vidt, at Landet kan dække sit hjemlige Forbrug ved sin hjemlige Produktion. Hr. Pinstrup kalder dette for Beskyttelse. Naa, om os Konserverative gælder det, at dette „lokker højest et Smil paa vore Læber“. At det ikke er Toldbeskyttelse i dette Ords tekniske Forstand, ligger jo lige for, men *Beskyttelse* er det, af samme Art og med samme Hensigt, og vi for vort Vedkommende er jo ikke saa forelskede i Told, at vi ikke derfor skulde kunne gaa med, naar det samme gives paa en anden Maade, thi Kernepunktet er netop dette at kunne faa dækket et Lands Forbrug gennem dets egen Produktion. Hvorfor skal man absolut have Told dertil — „hvem attraar for dets egen bitre Skyld det onde“, og Told er altid noget af det onde, altid noget, der generer dem, der skal betale den. Altsaa, en Beskyttelsestold er en ganske vist altid bitter Medicin, men det *kan* være en Medicin, som kan styrke og stimulere den indenlandske Produktion, og det er det, man haaber vil ske i dette Tilfælde.

Naar man advarer os mod, at saa vil Mølleindustrien maaske ogsaa komme for at faa noget saadant, skræmmer det ingenlunde os Konserverative. Vi har saamænd ment, at Mølleindustrien paa mange Tidspunkter med god Grund kunde have paa kaldt en lignende Hjælp, og en Hjælp anser vi af de Grunde, som hele Landet kender, for *nødvendig* overfor Sukkerproduktionen. Lad mig nævne som en af de Grunde, jeg synes ikke har været fremhævet med tilstrækkelig Styrke: Hensynet til de paagældende Egnes hele Kultur, den Rolle, som Sukkerroen spiller i disse Egenes Vekseldrift. Dernæst naturligvis Hensynet til de mange Arbejdere, der er knyttet dertil, og Hensynet til, at saadanne Erhverv paa mange Maader spreder sine Virkninger, gennem Banerne, ved at skabe Fragt o. s. v. Overhovedet er

det, der er Mangelen ved hele vor Økonomi, at vor Eksportproduktion, som jo mest besørger af Landbruget, efterhaanden er blevet for ensidig, meget for ensidig. Hvad det gælder om er at sprede Landbrugsproduktionens Kræfter, og derfor vilde det være saare skæbnesvangert, om hele Sukkerroedyrkingen skulde blive indskrænket. Man skræmmer mig ikke saa meget ved den megen Tale om Konsekvenserne. Der gives i Almindelighed intet værre for praktiske Foranstaltninger end teoretisk Konsekvensmageri, der saaledes hævder, at vil man gaa med Paraply i Regnvej, skal man ogsaa gaa med den i Tørvej.

Nu siger man imidlertid, at det er at *lovgive paa Finansloven*. Jeg hørte med stor Interesse den højtærede Finansminister indlede med at tale længe og indgaaende om at lovgive paa Finansloven, og jeg opfattede ham saaledes, at han var klar over, at det at lovgive paa Finansloven var en Synd. Han mente, at dette hans eget kære Ting, hvoraf han er et gammelt og godt Medlem, er saadan en Slags Skriftestol, hvor han skulde kunne skrive sine Synder og komme med sit: Pater, peccavi, men han gjorde os opmærksom paa, at vi egentlig syndede alle sammen paa dette Punkt. Nu er det for øvrigt ikke noget, som jeg tror, nogen Skriftefader i en Skriftestol vil tage for gode Varer, at en Synder kommer og vil bede om Tilgivelse med Henvisning til, at andre begaar den samme Synd, thi det vilde være yderst skæbnesvangert for en Skriftefaders Absolutionsmyndighed. Men netop fordi det var hans eget kære Ting, var han saa skrupuløs, at han endogsaa skriftede en Synd, som han slet ikke har begaaet, nemlig den Synd gennem denne Sukkeranmærkning at have lovgivet paa Finansloven. Denne Synd kan han sagtens faa Tilgivelse for, thi det er overhovedet ikke nogen Synd. Der foreligger ikke efter min statsretlige Opfattelse ved denne Sukkeranmærkning det mindste Forsøg paa at lovgive paa Finansloven. Det er yderst betegnende, at da Hr. Kyed i sin store Tale kom ind her paa i det andet Ting, sagde han bl. a., at man ikke saadan maatte forveksle Bevilingspørgsmaal og Lovgivningspørgsmaal, men her er det jo saa mageløs uheldigt — jeg mener for Hr. Kyed —, at det er netop en saadan Forveksling — hvis man vil kalde